

Lány a parton

Addigra meg kellett volna szoknom.

Amíg az emlékeim értek, mindig voltak hasonló, földreverő pillanataim. Jöttek a semmiből, tartottak végtelennek tűnő ideig, majd eltűntek újra a semmiben.

Feküdtem a padlón. Mellettem ültél és fogtad a kezem.

Nem emlékszem, mikor történt, hogy elsétáltál, rezzenéstelen arccal. Nem botlottál belém, nem zavartam az utad. Néztelek letről, te fentről nem néztél rám.

Nem emlékszem, mikor történt így először.

Aznap a lépcső alján lettem rosszul. Szokatlan erővel hömpölygött a tömeg, engem meg átjárt az ismerős remegés. Azonnal egy üveg cukros lónyálhoz kellett jutnom, hogy talpon maradhassak.

Ez a te szavad járása volt, ez a cukros lónyál. Benne a véleményed a gyenge emberekről.

Onnan tudtam, vége mindennek, hogy meg se fordult a fejemben, felhívlak, gyere értem és segíts. Azt néztem, hol az első kisbolt vagy büfé, ahol megmentenek.

A fotót a táskám alján találtam, miközben apróért kutattam. Hozott magával egy másik képet is: ott volt élesen a fejemben, ahogy nevetve ledobtad a konyhapultra. "Ez vagy te! Rólad képtelenség egy rohadt fényképet csinálni! Ez a szürke paca vagy, na, látod?"

A szavaid, amiket igazán csak viccnek szántál, végigfolytak a koponyámtól a talpamig. Onnan visszaáramlottak a fejembe, s le-föl szaladgáltak, vég nélkül, akár a remegés. Akkor hagyták abba az ide-oda liftezést, mikor a serpenyőben éleset sikkantott az olaj.

Én tisztán láttam, minden pacaság ellenére, hogy a hajamon ülve lógatja lábát a csalódás. Egy terebélyes, gonddal nevelt példány. A tied lehetett, meg tán az anyámé. Az ilyenek könnyen összefonódnak. Az enyém nem a képen, egy rejtett sarokban székenkezett.

Nem dobtam ki. Nem téptem szét. A táskám mélyére dugtam.

Az üdítő aztán segített. A parton már nem éreztem semmi remegést. Ültem a kavicsokon, üvegcserepek és mindenféle más emberi hulladék között.

Nem járt arra senki, csak egy kormorán napozott a közelben. Megtűrt, azt sem tette szóvá, hogy miért tűztem a fára azt a képet. Azt sem, mikor felvéstem mellé a kezdő, és a záró dátumot.

A Duna akkor is ilyen csendesen hullámozott előttem. Azt várhatta ő is, mire jutok végül.

Valahol felüvöltött egy későn ébredt kakas. Azt hallottam a kukurikúban, *nem akarhatsz sem örök elmosódás, sem vízihulla lenni!*

Akkor elindultam. És mentem, mindig szemben a folyásiránnyal.

Döntöttem: a kettő-nulla-nulla-hét nem a vég lett. Inkább egy hosszúra nyúlt fejezet tényleges befejezése.